

Ige:

Lk 9,1-2 Miután összehívta a tizenkettőt, erőt és hatalmat adott nekik minden ördög felett, és a betegségek gyógyítására. Aztán elküldte őket, hogy hirdessék az Isten országát, és gyógyítsanak.

Lk 10,1-2 Ezek után az Úr szolgálatba állított másokat is, hetvenkét tanítványt, és elküldte őket maga előtt kettesével minden városba és helységbe, ahova menni készült. Így szólt hozzájuk: „Az aratnivaló sok, de a munkás kevés, kérjétek tehát az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az aratásába.

Jn 3,30 Neki növekednie kell, nekem pedig kisebb lennem.

1. Hány tanítványa volt Jézusnak? Erre a kérdésre a legáltalánosabb válasz: 12. Tizenkét tanítványt tartunk számon, mert őket tudjuk név szerint megnevezni. A tizenkettőt gyakran emlegetik az evangéliumok. Pedig éppen Lukács evangélista írja le, hogy Jézusnak volt még több tanítványa is, nemcsak a 12, hanem 6x12, azaz 72.

De miért olyan fontos ez most nekünk? Hadd kezdjem a választ azzal, hogy felidézem rövidem, mi történt gyülekezeti táborunkban az elmúlt héten. Hétfőtől vasárnapig esténként Noé történetén keresztül figyeltük, mit szeretne Urunk számunkra elmondani, életünkben átformálni. Délelőttönként pedig 6 csoportban – a kicsiktől a felnőttekig – azzal foglalkoztunk, hogy különböző dolgok között hol a határ: kint és bent, fönt és lent, együtt vagy külön, utánpótlás vagy követés, stb.

Különös volt azt megfigyelni, hogy – bár látszólag Noé története nem kapcsolódik ezekhez az ellentétpárokhoz – a délelőtti foglalkozások, beszélgetések mennyire alátámasztották vagy előkészítették az esti igehirdetéseket Noé történetéről.

2. Mai igehirdetés arról fog szólni, hogy **hol a határ: növekedés és a kisebb létel között?** Először is gondolkozzunk azon, hogy Gyülekezetünk régen milyen képet festett, milyen alkalmak voltak rendszeresen hetente? A legfontosabb alkalom a vasárnapi istentisztelet volt. Hétköznapi pedig csütörtökön volt bibliaóra. E két alkalom mellett aztán létrejött a hétfői imaközösség, a pénteki Bethánia bibliaóra. Majd néhány évig volt ifjúsági bibliaóra is, de az megszűnt 2007 nyarán.

Akik ezekre a bibliaórákra jártak, azokban kialakult az az érzés, hogy az, ahova ők járnak, az a legfontosabb alkalom, hiszen szerettek odajárni, azokba a közösségekbe tartozni. Majd, ahogy telt az idő, Isten megadta azt, hogy **új ifjúsági bibliakör** jött létre, aztán évente indultak a **felnőtt konfirmációs csoportok**, melyeket akár időszakos bibliakörnek is tekinthetünk. Ezekhez újabb fiatalok és felnőttek kapcsolódtak. Közben egyre izmosabb lett a gyermek-istentiszteletre járók csapata, és őket is két csoportra lehetett osztani.

Aztán útjára indult a baba-mama bibliakör is idén tavasszal, majd nyár elején egy gyülekezeti zenekar is alakult. Ezekkel ismét többen aktívan bekapcsolódtak a gyülekezet életébe. Mindezek a csoportok pedig a nyári táborban találkoztak egymással, ahol közel 100-an voltunk együtt egy héten keresztül.

Csodálatosak ezek a régi és új csoportok! Fantasztikus Istennek a munkája, mellyel ma is megszólít embereket! Hálával és örömmel tölt ez el bennünket!

De valamit észrevettünk, megfigyeltünk. Időnként azt látjuk, hogy a régebben működő csoportokhoz tartozók azt érzik, és ezt mondják is, hogy őket háttérbe szorítjuk és elhanyagoljuk, és csak az újabb csoportokra figyelünk. Azt szeretnék, ha továbbra is ők lehetnének a figyelem középpontjában. Ez természetes, az emberi természetből fakadó vágy.

De gondolkodjunk el azon, a mindenki által jól ismert eseten, hogy egy családba megszületik a második gyermek. A nagyobb gyermek kitörő örömmel fogadja a kistesót, hiszen már nagyon hosszú ideje várta, hogy végre legyen testvére, akivel játszhat. Majd telnek a napok és a hetek, és nagyon hamar rájön arra, hogy a szülők szeretetén, idején és figyelmén most már osztoznia kell, és ez

rosszul esik neki. Aztán egy idő után megszületik a harmadik és a negyedik gyermek is. Mindig a legkisebb van a figyelem központjában, a nagyobbakra pedig nem úgy jut figyelem, ahogy azt ők elképzelik. Mégis egy egészséges és rendezett családban ezeket előbb-utóbb helyre teszik a szülők, hiszen jó nagy családban élni. És a gyerekek is jól érzik magukat ebben a családban, mert mégis jut mindenkinek szeretet és odafigyelés. Mert jó együtt lenni.

Valami ilyesmi történik gyülekezetünk nagy családjában is. Az újszülött csoportokra és az újonnan csatlakozókra természetesen több figyelem irányul, mert segíteni kell a növekedésüket, megerősödésüket. Ugyanakkor meg kell ezt az új helyzetet szokni a régebben hozzánk tartozóknak is. Mert jó együtt lenni.

3. Nem véletlenül olvastam fel Lukács evangéliumából a tanítványok elhívását. Jézus nemcsak néhány embert szólított meg, hanem egyiket a másik után hívta el, hogy kövessék őt. Előbb tizenkettőt, akiket felkészített a szolgálatra, majd elküldte őket, hogy hirdessék Isten országát az emberek között.

Miután visszajön a 12 tanítvány, arról olvasunk, hogy vita támadt közöttük, hogy ki a nagyobb (Lk 9,46-48). Félelmetes az ördög munkája, amit a tanítványok között végez: a 12 boldogan végzi szolgálatát, majd elkezdnek rivalizálni egymással, hogy melyik a nagyobb, a fontosabb? Ki végzi jobban el a feladatát, amit Jézus rá bízott? **Jézus azt mondja: ne arra törekedj, hogy nagyobb legyél, hanem arra, hogy kisebb.** „Mert aki a legkisebb mindnyájatok között, az a nagy.”

Sőt, tovább megy Jézus a tanítványok nevelésében. Meg kell azt is tanulniuk, hogy nemcsak ők tizenketten hirdethetik az igét, nemcsak őket bízta meg feladattal a Mester, hanem még 60 másik embert, akiket szintén tanítványnak nevez. A dicsőségen vesztek össze, de itt nem dicsőség van, hanem szolgálat, és a szolgálaton osztozni kell, mert **a cél, hogy hirdessék az örömhírt, az evangéliumot minden embernek.**

Később arról számol be Lukács, hogy Jézus 72 tanítványt gyűjtött maga köré, **állított szolgálatba.** És ez is nagyon hangsúlyos: **szolgálatba állította őket.** Nekik is beszélniük kellett az embereknek az Atyáról, és el kellett mondaniuk, hogy a Fiúban megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek.

4. Nagyon hasonlót élhetett át Keresztelő János is. Keményen megdolgozott azért, hogy Jézus számára útkészítő lehessen. A pusztában lakott, sáskát és erdei mézet evett, teveszőrből volt a ruhája. Igazi aszkéta volt. Majd a Jordánánál Jézusról prédikált, és megkeresztelte az embereket. De egyszer eljött a pillanat, amikor felismerte, hogy nem ő a fontos a történetben, hanem az, akiről bizonyosságot tesz: **Jézus Krisztus.** És akkor kimondja ezt a nagyon egyszerű, de annál tartalmasabb mondatot: **„Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem.”**

Ez a keresztyén ember feladata és életformája: nem mi vagyunk a fontosak, nem az a fontos, hogy rám irányuljon minden figyelem, nem a fontos, hogy az én bibliaköröm legyen a hirdetésekben kiemelve, hanem az, hogy a többi tanítvánnyal együtt, válllvetve hirdessük Isten országát, a Jézus Krisztusban megjelent isteni kegyelmet minden embernek.

Testvéreim! Krisztus szolgálatba állított téged, és szolgálatba állított másokat is. Feladattal ruházott fel, hogy legyél só és világosság abban az utcában, ahol a házad van, abban a bérházban, ahol még nagyon sokan laknak ugyanabban a lépcsőházban veled együtt. És mindeközben adj hálát azért, hogy bizonyágtételeid nyomán emberek élete változik meg! Hogy újabb fiatalok és felnőttek kapcsolódnak a gyülekezethez, és alakítanak valamilyen kiscsoportot, bibliakört!

Figyeljünk Pál szavaira, aki ezt írta a Római gyülekezetnek:

Róm. 15,5-7 A türelem és vigasztalás Istene pedig adja meg nektek, hogy kölcsönös egyetértés legyen közöttetek Jézus Krisztus akarata szerint, hogy egy szívvel, egy szájjal dicsőítsétek a mi Urunk Jézus Krisztus Istenét és Atyját. Fogadjátok be tehát egymást, ahogyan Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségére.

5. Az igehirdetés elején azt kérdeztem: hol a határ: növekedés és a kisebb létel között? **A választ erre Jézustól kapjuk meg: ha elkezdünk kisebbé lenni, akkor megtapasztaljuk a növekedés boldogságát és áldását.** Legyen így mindnyájunk életében! Ámen.

Loment Péter lelkész